

Cảm Nhiệm Thế

Chương 101 : Chương 101: Nguy hiểm đột nhiên xuất hiện ----o0o----

Edit: _BOSS_ lười

Nghi vấn như thế, vẫn luôn quanh quẩn ở trong đầu của Hà Đại Sơn.

Bởi vì duyên cớ công trình cải tạo, hẳn cũng vì thế mà biết trong phòng tạp vật sát vách nhà kho số ba còn có một lối vào thông tới tầng hầm. Thế nhưng, bất luận là phía dưới đường dốc của cao ốc, vẫn là phòng tạp vật, ổ khóa của hai lối vào đều bị đổi đi. Ngoại trừ khoa công trình của bệnh viện, tất cả chìa khóa đều bị Viện trưởng Tống Gia Hào nắm giữ.

Thuận tiện lợi dụng chức quyền, Hà Đại Sơn đã lén lút đạt được chìa khóa từ chỗ khoa công trình, bản thân cũng tạo một chiếc.

Sau khi kết thúc công trình cải tạo, hẳn vẫn chưa có tiến vào tầng hầm.

Hà Đại Sơn có loại trực giác: Đối với bà Trần, Viện trưởng Tống Gia Hào khẳng định đã biết chút ít gì đó.

Có lẽ, Tống Gia Hào phát hiện thi thể bà Trần trong tường kếp. Chỉ là không biết vì sao, vị Viện trưởng trẻ tuổi này lại không có báo cảnh sát, trái lại đi tuyển chọn che dấu tai mắt người.

Đương nhiên, còn có một loại khả năng khác ——— Tống Gia Hào cái gì cũng không biết, cũng không có bất cứ phát hiện gì ở tầng hầm. Tầng hầm cải tạo chỉ là công việc bình thường trong bệnh viện. Nơi đó có khả năng còn có tác dụng khác.

Hà Đại Sơn cảm thấy lo sợ bất an. Chuyện mà hắn không hiểu vì sao lại biến thành như thế.

Thế nhưng bất kể như thế nào, tân nhiệm Viện trưởng Tống Gia Hào cũng là người nhất định phải gây nên sự chú trọng của mình, cũng là người nhất định phải vững vàng tập trung.

...

Lại là một ngày công tác bận rộn.

Lưu Thiên Minh vẫn đang bận rộn ở trong văn phòng và phòng bệnh.

Hắn cũng không cảm thấy mệt mỏi, chỉ là muốn dùng công tác bận rộn để cho mình quên đi tất cả buồn phiền.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy bệnh nhân là đáng yêu như thế, những hộ sĩ yêu thích nói xấu sau lưng cũng có thái độ tốt hơn bình thường rất nhiều. Từ lúc Tống Gia Hào đem thân phận của mình từ bác sĩ thực tập chuyển thành bác sĩ chính thức, những cô bé đó lúc nào cũng xì xào bàn tán, ánh mắt đối xử mình cũng có chút biến hóa, không có rõ ràng như thuở xưa, trong đó còn có một số thứ có chứa thành phần lợi ích lại xen lẫn mọt mờ.

Thời gian bị an bài rất kín.

Lưu Thiên Minh đã nghĩ kỹ, sau khi tan ca dù chỉ một phút cũng sẽ không lưu lại ở bệnh viện.

Hắn muốn dẫn Trịnh Tiểu Nguyệt đi ra ngoài thư giãn, đi ra ngoài vui chơi. KTV, quán bar, rạp chiếu phim... Những chỗ này ngày thường mình đều rất ít đi, thậm chí căn bản sẽ không bước vào, vì muốn dẫn Trịnh Tiểu Nguyệt đi chơi cho thật vui. Lại thử điên cuồng một hồi sau khi uống say, rồi ở bên ngoài tùy tiện tìm khách sạn để chơi trò xếp hình. Khi còn học đại học, mỗi khi đến lễ tình nhân hoặc là đêm giáng sinh, những đứa bạn cùng ký túc xá đều sẽ biểu hiện ra một bộ dáng của người từng trải, rồi dùng khẩu khí khoe khoang để nói rõ bọn họ đã hẹn nữ sinh nào đó cùng nhau đi ăn tối.

Ha ha! Vào ban đêm như thế, chuyện cùng nhau đi ăn tối cũng không phải là một tồn tại đơn độc. Vậy thì mang ý nghĩa sau khi cơm tối xong xuôi sẽ đi đâu để cùng nhau giải trí, rồi tiếp đó cùng nhau vượt qua ban đêm dài đằng đẵng. Đặc biệt là ở trong người trẻ tuổi, tương tự ban đêm ngày lễ còn có một tên gọi khác ———— thời gian thiếu nữ mất trinh.

Khi tư duy đã có ký thác, thì hành động tự nhiên cũng sẽ trở nên tràn ngập động lực.

Trạng thái bây giờ của Lưu Thiên Minh chính là như vậy. Hắn cảm thấy mình chính là một máy móc đã đổ đầy dầu, đang bùng nổ ra lực lượng trước nay chưa từng có. Câu chữ lung ta lung tung như nghị luận sau lưng gì gì đó, ánh mắt của người ta gì gì đó, tiểu tùy tùng của Viện trưởng gì gì đó.v.v..., hết thảy đều không đếm xỉa.

Ta có người mình yêu, vậy đã đủ rồi.

Ánh mặt trời hướng lên bầu trời thật cao, giữa bầu trời đã hoàn toàn xanh thẳm. Thời tiết trong xanh không có đám mây, trong không khí đã bắt đầu tích trữ nhiệt độ dần dần, vô thanh vô tức xâm nhập mặt đất. Luồng nhiệt lượng này rất nhanh đã bao phủ toàn bộ mặt đất, không khí liền trở nên nặng nề, gió cũng yên tĩnh lại. Mặc dù thời gian chưa tới buổi trưa, đã khiến cho người ta cảm thấy trên người bắt đầu chảy mồ hôi.

Lưu Thiên Minh nâng lên ly trà, uống một hơi cạn sạch nước trà trong ly. Hắn lau giọt nước còn ướt ở khóe miệng, mới vừa để xuống ly trà trong tay, liền nghe thấy thanh âm gấp gáp lại quen thuộc của mấy hộ sĩ trên hành lang bên ngoài phòng làm việc.

"Tránh ra, mau tránh ra."

"Tiểu Lý người nhanh đi đến chỗ thang máy, chặn cửa thang máy đừng để cho ai bước vào, nắm bắt thời gian, đưa bệnh nhân này đến khu nằm viện."

"Gọi điện thoại cho phòng bệnh nội khoa nhanh, chỗ chúng ta không có máy hô hấp, thông báo bọn họ chuẩn bị tốt khí Oxy."

Lưu Thiên Minh bước nhanh đi ra ngoài, nhìn thấy ba tên hộ sĩ nội khoa đẩy một chiếc xe đẩy y tế, vội vã mà đi đến phương hướng thang máy. Phía sau đi theo hai phụ nữ trung niên có biểu hiện khẩn trương, nhìn dáng dấp hẳn là gia thuộc của bệnh nhân.

Hắn cảm thấy có chút bất ngờ: Bản thân lại nhận thức người bệnh nhân nằm ở trên xe đẩy. Ngay ở mấy tuần trước, còn đã từng trò chuyện.

Chính là thôn dân Lạc Phượng Thôn mà mình đã giúp băng bó vết thương. Tên gọi là gì ấy nhỉ... Đúng rồi, Dương Không Sơn.

Lưu Thiên Minh không khỏi nhớ tới nội dung trò chuyện trước đó giữa mình và Dương Không Sơn.

Tặc trộm bò đó thật là lợi hại, mấy chục người của thôn chúng ta đều không ngăn được hắn. Nếu không phải một tiểu tử của đội bảo vệ thôn

đánh gãy chân của tặc trộm bò, chỉ sợ hấn cũng đã chạy thoát vào lúc đó.

Giờ ạ, tặc trộm bò đó thuộc giống chó sao, biết cắn người.

Lưu Thiên Minh lại nhớ tới vết sẹo mà mình đã thấy qua ở trên bả vai của Dương Không Sơn. Đó xác thực là dấu vết được lưu lại sau khi bị hàm răng gặm cắn.

Một sự hoảng sợ và lo lắng không nói được lý do, lại tự nhiên mà sinh ra ở trong đầu của Lưu Thiên Minh.

Chẳng lẽ, lời nói mà Tống Gia Hào đã nói ở trong tầng hầm vào buổi tối hôm ấy, thật sự sẽ biến thành sự thật?

Ngoại trừ bà Trần và Tiền Nghiễm Sinh, còn có thể có sự xuất hiện của những Lây Nhiễm Thể khác?

Không kịp nghĩ nhiều, Lưu Thiên Minh vội vã chạy tới thang máy. Ngay lúc ba tên hộ sĩ vừa mới đẩy xe tiến vào, đuổi theo bước chân các nàng.

"Bệnh nhân này đã xảy ra chuyện gì?" Trong thang máy có không gian rất hẹp, Lưu Thiên Minh liền vịn ở mép giường, cẩn thận quan sát tình huống của Dương Không Sơn, mở miệng hỏi.

Các hộ sĩ rất là cao hứng khi có bác sĩ xuất hiện vào lúc này. Chuyện này mang ý nghĩa là sự việc trên tay đã có nhiều hơn một người để chia sẻ. Hộ sĩ đứng ở bên phải giường bệnh đáp: "Là vừa mới được chuyển qua từ bên phòng khám bệnh. Nói là bệnh tình nghiêm trọng, cần phải lập tức nhập viện trị liệu."

Dương Không Sơn có đôi mắt đóng chặt nằm ở trên xe đẩy y tế. Hắn hơi hé miệng, hàm răng có màu sắc ố vàng lộ ra một khe hở từ chính giữa. Sắc mặt nhợt nhạt, lại không nhìn thấy chút nào màu máu.

Lưu Thiên Minh cúi người xuống, lật ra mí mắt của hắn, phát hiện đáy mắt của Dương Không Sơn có dấu hiệu sung huyết. Sau đó, hắn lại lấy ra que y tế từ trong túi ngực của áo blouse trắng, tách ra môi của Dương Không Sơn, nhìn thấy nướu răng sưng.

Cửa thang máy mở ra, mấy người đẩy xe, bước nhanh ra ngoài. Đang trên đường đi tới khu nằm trú, Lưu Thiên Minh liền cấp tốc đề ra vấn đề đối với gia thuộc bệnh nhân.

"Hắn là phát bệnh vào lúc nào? Lúc ấy có tình trạng gì?"

Ở trong bệnh viện, đối với bệnh nhân, bác sĩ chính là tồn tại có địa vị tối cao. Trên người Lưu Thiên Minh lại mặc áo blouse trắng chính là chứng minh thân phận tốt nhất, trước đó có hỏi đáp cùng với các hộ sĩ, cũng chứng tỏ hắn là bác sĩ ở đây.

Hai tên gia thuộc bệnh nhân khóc đến thở không ra hơi, nước mắt đầm đìa nói: "Đêm qua liền kêu đau bụng. Từ hơn hai giờ vẫn luôn dần vật đến bốn giờ. Lúc mới bắt đầu, cho rằng là ăn đồ ăn không sạch làm cho cái bụng ầm ì. Trong nhà có Bảo Tế Hoàn, đã ăn một bình. Đến khi hơn tám giờ rời giường, hắn còn nói là đau bụng. Lần này lại trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Chúng ta bị dọa sợ, tranh thủ tìm xe đưa đến bệnh viện. Bác sĩ bên phòng khám bệnh bảo là phải nhập viện, trên người chúng ta lại mang theo không đủ tiền, đành phải lại để cho người ta đưa trở về."

Nữ nhân nói lái nhái hơn nửa ngày, đều chưa có nói ra trọng điểm mà Lưu Thiên Minh quan tâm. Hắn nhíu mày hỏi: "Trước khi vào đây? Có triệu chứng đặc thù gì không? Tỷ như thân thể không thoải mái? Thích

ăn thứ gì đó?"

"Có ah!"

Bên cạnh, một nữ nhân khác vội vã trả lời: "Hắn vẫn còn nói là đau vai. Lần trước ở trong thôn có tặc trộm bò, buổi tối hắn nghe thấy liền đi đến hồ trợ. Kết quả lại bị tặc trộm bò cắn một cái, vết thương trên bả vai vẫn chưa lành. Đắp thuốc hay tiêm thuốc lại chẳng thấy hiệu quả, có mấy lần chỉ đi tới đi lui lại đột nhiên ngã chổng vó. Nhưng mà sau đó lại không cảm thấy được vấn đề gì."

Lưu Thiên Minh đánh gãy lời nói của nữ nhân đó, thăm dò hỏi: "Hắn phải chăng là thích ăn thứ đặc biệt gì đó? Tỷ như, trong thức ăn lại ăn muối khá nhiều?"

Đây là một loại hỏi dò kiểu hướng dẫn đảo ngược.

Quả nhiên, nữ nhân liền lập tức mở miệng nói ra: "Hắn thích ăn kẹo, đặc biệt thích ăn kẹo. Chính là vào lần trước té xỉu ở trên đường, không biết vì sao, hắn ăn kẹo lại ăn đến rất nhiều. Bình thường ở nhà, một người xem Tivi liền có thể gặm hết cả viên đường đỏ. Lão nhân đều nói gần đây hắn có tính khí đã trở nên cổ quái, cũng không biết đến tột cùng là vì sao."

Lại là một tên thèm kẹo.

Đạt được đáp án này, Lưu Thiên Minh lại không có tiếp tục đi theo.

Hắn nhìn hộ sĩ và gia thuộc bệnh nhân đẩy xe tiến vào khu nằm trú, đứng tại chỗ hít một hơi thật sâu, xoay người, cấp tốc đi đến lối vào thang máy.

Không hề nghi ngờ, Dương Không Sơn đã bị lây nhiễm.

Thế nhưng, tình huống của hắn cùng với bà Trần và Vương Phúc Thọ lại bất đồng.

Lưu Thiên Minh không có cảm nhận đến tín hiệu đồ ăn từ trên người hắn, không có sản sinh kích động sẵn bắt đối với hắn.

Nói cách khác, Dương Không Sơn không phải Lây Nhiễm Thể hình thái bình thường, mà là một Lây Nhiễm Thể hình thái khuếch tán, một bộ hành thi lúc nào cũng có thể phát sinh đột biến.

Virus có thời gian ẩn nấp bất đồng ở trong cơ thể người bất đồng. Cũng có khả năng là sau khi hắn bị tặc trộm bò cấn bị thương, virus vẫn chưa có phát tác, cho đến hiện tại, mới đột nhiên sản sinh biến hóa.

Nếu như xung quanh không có ai, Lưu Thiên Minh nhất định sẽ không chút do dự tiêu diệt Dương Không Sơn.

Hoặc là, dẫn hắn vào tầng hầm, sau đó tiến hành xử lý.

Nơi đây là khu nằm trú. Lưu Thiên Minh không có khả năng ra tay ở đây.

Hắn chỉ có thể đi tìm Tống Gia Hào. Có Viện trưởng ra mặt, sự tình sẽ trở nên đơn giản một ít.

Lưu Thiên Minh đã nghĩ kỹ phương pháp xử lý.

Bịa cái cớ, để cho Dương Không Sơn đổi đến phòng ban khác, hoặc là chuyển viện. Chỉ cần rời khỏi khu nằm viện, bản thân liền có cơ hội hạ thủ.

Cũng không có ai biết Dương Không Sơn sẽ biến dị vào lúc nào.

Nhất định phải nắm bắt thời gian.

...

Cửa phòng làm việc của Viện trưởng hầu như đều đóng kín vào mọi lúc.

Nhìn cửa phòng đóng kín, Lưu Thiên Minh hơi nhíu mày. Hắn theo bản năng cho tay cắm vào túi áo, muốn lấy ra điện thoại di động, gọi điện thoại cho Tống Gia Hào.

Tình huống đã phi thường khẩn cấp, nhất định phải lập tức xử lý.

Ngón tay vừa mới chạm đến cạnh túi áo, Lưu Thiên Minh liền nghe thấy tiếng cài vĩ kịch liệt được truyền ra từ trong gian phòng.

"Đừng tưởng rằng ngươi là Viện trưởng, liền có thể quyền hành độc tài. Ngươi vẫn là nói cho thật rõ, những khoản công trình được rút ra vào tháng trước đều dùng đến chỗ nào đi? Khoa tài vụ Bành Quang đã nói, là ngươi phê chuẩn, để cho hắn rút ra toàn bộ vốn lưu động trên sổ sách. Thế nhưng khoản dự phòng mà năm nay bệnh viện chúng ta sở hữu. Ngươi cứ thế lại không nói một tiếng liền chuyển đi toàn bộ, ngươi đến cùng muốn làm gì?"

LINK Truyện:

Cảm Nhiễm Thể <http://truyenhh.com/doc-truyen/cam-nhiem-the-2744306.html>

LINK Chương này:

Chương 101: Nguy hiểm đột nhiên xuất hiện ----o0o----

<http://truyenhh.com/doc-truyen/cam-nhiem-the-2744306/chuong-101.html>